

המזל והברכה קיננו במיפעלם מהת' חלה. בהשקעה קטנה מאוד התחילו לייצר לבד. קנו בדים, שכרו מתכנתת דג-מים, גזרו, תפרו ומכרו בעצמם, כשהם מתרוצצים בין החנויות והבוטיקים.

לפני כחמש שנים זה התחיל כעסק קטן, שגדל וצמח מחודש לחודש ומשנה לשנה. משה ורמי צרפו לבית-האופנה שלהם את מתכנתת האופנה עופרה פרנק. הם החלו לצאת לחו"ל, כדי ללמוד בעוד מועד מה יהיו הבדים האופנתיים וקווי האופנה שתי עונות מראש. את מה ש"למדו ניסו ליישם לדרישות השוק ה"מקומי."

הנוסחה עליה עבדו היתה: לא קוני פקציה, לא ייצור המוני עממי, אלא ניסיון לייצר דגמי-אופנה במחירים מת-קבלים על הדעת, כשכל דגם מיוצר רק בכמויות קטנות. נוסחה זו חיבה אותם לייצר מיספר גדול של דגמים, כשכמעט כל חודש הם מכניסים למסלול הייצור דגם חדש.

תוך זמן קצר רכש בית מ.ב. לעצמו שם ומקום של כבוד בשוק האופנה הישראלי. כיצורים בעלי רקע וידע בתחום הטכסטיל והאופנה הם הפכו מקובלים כמהימנים, בכל הנוגע לטיב לאחריות ולעמידה בתנאים.

העסק הקטן, שהחל בתופרת ומכונת-תפירה אחת, הפך למיפעל המעסיק 25 עובדים ושקרום למאה תופרות נוספות עובדות עבורו במתפרות-חוץ. השיווק, שנועד תחילה לשוק המקומי, פרץ גבו לות והתרחב. הסתבר שאתם הדגמים שתוכננו עבור השוק המקומי הם דור-קא שהפכו מבוקשים ונקלטו טוב מאוד בשווקי אירופה ואמריקה. מהר מאוד למדו משה בכר ורמי לפין ששוק האופנה נה העולמי תובע מישראל את האופנה והטיב המקובלים באירופה; אספקה

תנתם ורעיונותיהם ייטיבו למצוא אם ישתלבו בייצור אופנה. כך קמה השותפות ביניהם הנושאת את השם מ.ב. — שהם גם ראשי התיבות של "מזל", "ברכה".

תוך ימים ספורים מצא בנו של הר" פא אולם מתאים, שכר תופרת ופתח מתפרה עצמאית בה שימש הוא עצמו כגזרן. חודשים מיספר עבד כקבלן עבור יצרני-אופנה ידועים, כשהוא גוזר ותופר את הדגמים שלהם. מעורבותו בשוק ה"אופנה הישראלי גדלה והוא התחיל לקבל על עצמו גם עבודת גימור, גיהוץ ותוספות. אז הכיר משה בכר את רמי לפין. כמו משה, היה גם רמי בעל רקע, ידע וכישרים בתחום האופנה. רמי בן ה-36, יליד תל-אביב, בן למישפחה ש"עסקה בייצור בדים, תיכנון מילדות להצטרף לעסק המישפחתי. הוא למד הנדסת טכסטיל בלידס שבבריטניה, עבד מעט במיפעל המישפחתי, נסע להשתלם מות בארה"ב, שם הכיר את רעייתו.

למשך שנה חזר לארץ, לפני שבב ויצא לקנדה, שם היה במשך שלוש שנים מנהל מכירות של מיפעל לצביעת בדים. היו לרמי לפין התלבטויות בהשתלבות בענף האופנה. תחילה נכנס לשותפות ב"מיפעל סריגים. אחרי שנתיים עזב וחזר לעסק המישפחתי כשהוא יוזם פתיחת מיפעל סריגים עצמאי. הוא קיבל הזדמנות גדולה ממישרד-הביטחון וכיוון ש"לא יכול היה להספיק לייצר על פי ההתחייבות חיפש אחרי מי שישקיע לו בכך. אז מצא את משה בכר, שתפר עבורו במתפרתו.

תוך כדי העבודה המשותפת גילו ה"שניים שיש להם גם שפה משותפת. יום אחד הגיעו למסקנה שמוחך רק לתפור דגמים עבור אחרים. את הביטוי לשאפ-

בים על פי קווי האופנה האחרונה בעו"לם ע"י עופרה פרנק — כל מוצר נראה על כל נערה כדגם שהוכן והותאם עבורה.

במקור היו מ.ב. ראשי התיבות של השם משה בכר. יליד בולגריה, בן 32, שעבר את המסלול הרגיל של צעירי ה"מדינה: ב"ת-ספר תיכון, שירות-צבאי ביחידה קרבית בשירון, אשה ובן והש"תפתו בשתי מילחמות: ששת-הימים ויום-הכיפורים. במשך כחמש שנים שילב

רמי לפין (מימין) ומשה בכר (משמאל), הבעלים הצעירים של מ.ב. יחד עם שלושה הזוכות במקומות הראשונים בתחרות "מלכת המיזם". בתמונה למטה, חלק מהמשתתפות בתחרות. מימין לשמאל: יהלומית בר-און, חנה דסה, עינת בר, יעל גרינברג, ויוי בן-דוד ונטלה רז. יושבות: סאלי שעשוע ומלכה פריגל.

מהירה ויכולת אספקה של כמויות קטנות בלבד מכל דגם. הם ענו על הדרישות שות וזיכום ניתן למצוא את מוצרי מ.ב. בחנויות האופנה בגרמניה, הולנד, צרפת, בריטניה וארצות-הברית.

למרות גידולו והתרחבותו של המיפעל, אין שני הזימים נחים על זרי-הדפ"נה. כמי שהאופנה זורמת בדמם הם ממשיכים להיות מעורבים בכל צעד ו"שעל של הייצור, החל בתיכנון הדגמים, רכישת הבדים ועד הטיפול האישי שהם מעניקים לכל עובד או לקוח.

הרבה אנשים שנכנסו לענף האופנה בארץ בשנים האחרונות, ללא בסיס ו"קע מתאימים, איבדו את הראש ואת השליטה על עסקיהם. משה ורמי אינם רודפים אחרי הצלחה. הם מנסים לצ"עוד עמה. את לווחיהם בשנים האחרונות השקיעו בשיפור מוצריהם, בלימוד הבעיות הכרוכות בייצור אופנה, בפירסום ובקידום מכירות. מיפעלם גדל על השמן של עצמו.

אך יותר מכל דבר אחר טמון סוד הצלחתם בגורם אחד: האהבה. שניהם פשוט אוהבים את עבודתם, את הנשים שהם מלבישים ואת מוצרי-האופנה שהם מייצרים. וכשמוצרי-אופנה מיוצר באהבה, חשה גם מי שלובשת אותו כי היא נ"אבת. מ.ב. מקבל עבורה את המשמעות של "מלבישים באהבה".

משה בכר לימודי כלכלה באוניברסיטת תל-אביב בעבודה במיפעל סריגים. הוא התחיל כעובד מישמרות, הפך מנהל-עבודה, עבד במחלקת הקונפקציה ל"ייצוא, וכשהרגיש צורך להתקדם בדרגות הניהול — התפטר.

דווקא אז פרצה מלחמת יום-הכיפורים ומשה מצא את עצמו במשך שבוע חודשים כחייל ביחידת-רכב של מובילים כבדים. כשעמד להשתחרר לא ידע מה יעשה בדיוק. חשב לפתוח עסק עצמאי משלו, אבל חשש לעתיד, בגלל הסיכוי להיקרא תכופות לשירות מילואים. היה זה המג"ד שעודד אותו והבטיח להת"חשב במצבו אם ינסה להפוך לעצמאי.